

— Тъ сж едно, сине! Като се чу за бъркотията въ София, кметътъ ги свика, па избра Наня пакъ за свой помощникъ. Отъ тогива си сж ведно и не се дѣлятъ. Че се и сродиха: кметътъ сгоди сестреника си за Наньовата щерка . . . Хе-Хе, минатъ край менъ, а не ме и поглеждатъ. Така синко сдобриха се тѣ и съ селянитѣ: вездень изреждатъ кръчмитѣ и черпятъ кого дѣ срѣщнатъ . . .

Странджевъ заходи.

— Стариятъ помощникъ съ тѣхъ ли държи?—попита той.

— Съ тѣхъ, сине! кждѣ ще се дѣлятъ: бъркали сж заедно въ кюпа . . .

Бѣха сложили вечеря, но на Странджева се отяде. Той бѣше тѣй затруденъ отъ едномѣсечнитѣ си лутания. А пѣкъ сега се бѣше заклѣлъ прѣдъ толкова свѣтъ въ града да бламира Брайкова . . . Инѣкъ новината, че Наню Чорбаджи е сгодилъ дъщеря си—изгората божемъ на Странджева — тази новина будѣше въ душата му само смѣхъ.

Кучетата излаяха на двора и слѣдъ малко въ кжщата влѣзе кжсъ и сухъ човѣкъ, облѣченъ въ вѣхти градски дрѣхи, съ вѣхта шапка на глава. Това бѣше Странджевиятъ другаръ Печевъ, старъ учитель.

— Намѣрихъ ви най-послѣ! Научихъ се, че сте дошълъ и отъ одеѣ ви търся,—говорѣше той прѣкалено любезенъ. Странджевъ го посрѣщна сухо.

— Право, бѣхме се загрижили! Сами ние тукъ безъ васъ не можемъ направи нищо!

— Какво има да направите?—Нацупи се Странджевъ.

— Какъ, какво!—хилѣше се колегѣтъ.—Ами да подигнемъ селото бе . . . да се почувствува и тукъ освобождение!

— Нима ти се скара съ Брайкова?

— Е, че то сега не е до скарня! Народна работа е. Ние приказвахме съ държавния бирникъ, той придума и Стоя бакалина, а оня има вече до 20 селяни съ себе си.

Странджевъ бѣше доста смутенъ отъ всичко онова което му обади дѣдо Добри, та сега забрави и лихварството на Стою, смѣткитѣ на бирника и любоугодничеството на учителя Печевъ. Двамата колеги си стиснаха горещо ржцѣтъ.

— Азъ говорихъ и съ дѣдовитѣ Добреви синове,—продължи Печевъ—но тѣ ми се виждатъ омърлушени.

— Натеглихме се ние учителю! — отвърна дѣдо Добри.

Вечерята на тоя день у дѣдови Добреви се засъбираха хора. Първи бѣха дошли Драгой, крамолникътъ Койо и още петима хора отъ незначителни въ селото челѣди. Странджевъ седѣше на триножникъ до огнището и сегисъ-тогисъ подпитваше по нѣщо. Дѣдовитѣ Добреви синове изглеждаха бодри и весели. Тѣ бѣха четирма снажни мжже, съ дългнести червени